

במעלות קדושים, טהורים וגבורים

במדבר לא, ב-ג: "נָקַם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְדַבְּרִים אַחֵר תִּאָסֵף אֶל עַמֶּיךָ. וַיִּדְבֹר מִשָּׁה אֶל הָעָם לֵאמֹר הִקְלַצְוּ מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לְצַבָּא וַיִּהְיוּ עַל מַדְוֵן לְתֵת נִקְמַת ה' בְּמִדְוָן". רש"י – "שהעומד כנגד ישראל, כאילו עומד כנגד הקב"ה".

רש"י שמות טו, ז: "ברוב גאונך תהרוס קמיד – ומי הם הקמים כנגדך, אילו הקמים על ישראל, וכן הוא אומר (תהלים פ, ג-ד): 'כי הנה אויביך יהמיון, ומה היא ההמייה, על עמד יערימו סודי, ועל זה קורא אותם אויביו'".

במדבר רבה כב, ב: "אמר משה: ריבון העולמים, אם היינו ערלים או עובדי עבודת כוכבים או כופרי מצות לא היו שונאין אותנו ואינן רודפין אחרינו, אלא בשביל תורה ומצות שנתת לנו, הלכך הנקמה שלך - לתת נקמת ה' במדני'".

רמב"ם הלכות מלכים ז, טו

"מאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה, וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה..."

קובץ ב, רסז – "אחת היא מלחמת ד' של ישראל, שיסודה הוא רק הגברתה של האורה האלהית".

אגרות הראיה חלק ד, אגרת שי

"... ידע נא חביבי, כי עם כל עומק הפצע אין מעמד הרוח של כללות עם ד' בארץ וגם בגולה כי אם חסון ומרומם, וזהו אות לטובה כי רוח גבורת ימין עליון מתלהבת בתנועת התחיה שלנו על אדמת הקודש, צמיחת גבורת ישראל מתחילה להתגלות, והיו יהיה עם ד' כאריה בבהמות יער, ככפיר בעדרי צאן, אשר אם עבר ורמס וטרף - ואין מציל, ותרום ידך על צריך וכל אויביך יכרתו (ע"פ מיכה ה, ז-ח), ולא יקווה לאיש ולא ייחל לבני אדם, כי זרוע ד' ורעם גבורתו תאמצנו, לא על זרוע בשר נשעננו, כי צור ישראל יקום בעזרת ישראל.

... ברוך השם, ששום אדם מישראל בארץ ובגולה לא תיפול רוחו בשביל להקת המרצחים הנבלים. קדושינו הגבורים חידשו את רוח הקודש של האומה כולה בדמם הקדוש אשר נשפך, ומהרה נזכה לראות את ישועת ד' על עמו ונחלתו, ונקם ישיב לצריו וישראל יעשה חיל במהרה בימינו, אמן".

אגרות הראיה חלק ה עמ' שכט - "אין בוכים על מיתת גבורים, הם מקדשים את האומה ומחזקים את רוחה. הם קדשו את השם וחזקו את רוח האמונה של האומה בעתידה".

אורות התחיה לב

"אפיה של הגאולה הבאה לפנינו, שראשית צעדיה הננו חשים ומרגישים, הוא בתוכיותה של כנסת ישראל. מתפתחת היא האומה, בכל כחותיה, מגדלת היא את רוחה, את טבעה ואת עצמיותה, (אך) אינה מכרת עדיין את עומק הישות העליונה שהיא כל יסוד תקומתה. עינה לארץ, ולשמים עדנה לא תביט, היא אינה שבה עדיין אל אישה הראשון בפועל. היא מעבדת את חייה בכחותיה הנמצאים בשרשי נשמתה, אמנם בלא קריאת שם, בלא מגמה מבוררת. הכל הוא אור ד' וכבודו, אבל לא היא ולא העולם מכיר זה בבליטה, שם שמים לא שגור בפיה. אומץ וגבורה רודפת היא, אבל באמת הכל קודש ואלהי הוא".

מאמרי הראיה עמ' 504 - "מארת אלקים היותר נוראה של הגלות היא מורך הלב, ונהנשארם בכס והבאתי מורך בלבכם בארצות אויביהם' (ויקרא כו, לו)... הפחד מכל 'כפתור נחושת' גידל לנו נפשות דלולות, רצוצות ושבורות, שאינן יכולות לקבל אור, וחיים מעשיים של גאולה וישועה, גם לכשתבוא... הפחד מכל שוטר קטן הביאנו לידי

הכנעה של שפלות להתפייס עם ההכרח. מה אפשר למעבד? תאמר נחמתא דבבלאי, דגידופא היא (ב"ק לח, א). ועל כן ליהודי הגלות רחוק וזר גם לחשב שתהיה לנו משטרה יהודית ושוטר יהודי. הנהגת המשטרה וענין הפקידות, חלק הגויים המה. וכך נשרשה הדעה הזאת אצלנו, עד שרבים חושבים כי בלי ה"גאראדאוואיי" (שוטר) הנכרי אי אפשר ליהודים להתקיים. שבכל עת צרה צריכים לפנות רק אליו כמו למגינים ומצילים".

אם הבנים שמחה פרק שני אות ט

ועתה בזמנינו שנעשה התעוררת לשוב לארץ אבותינו, וגם חזרו בפועל ועושינ מעשה בבנין הארץ, בודאי נקיים בזה נבואת הושע 'ואחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה"א ואת דוד מלכם', היינו בקשו ממש, וכמו שביארתי לעיל משמעת תיבת 'בקשו' בפועל ומעשה ידיהם.

ואם תאמר הא בפסוק נאמר 'ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם' והלא בעוה"ר אלו הבונים אין זכר להם לבקש את מלכות שמים ואת דוד המלך, וגם התנהגותם מורה על זה - על זה אשיב לך על פי מה שמבואר במדרש שה"ש: 'אל תראוני שאני שחרחרת שזפתני השמש' - "אמרה כנסת ישראל לנביאים: אל תראוני בשחרורתי ולהגיד דלטורי על ישראל, שזפתני האומות, היינו שאין שחרורתי בפנימיותי אלא רק שזפתני השמש, היינו האומות, שנתגדלתי בין האומות וקלטה חיצונית את סיגיהם, אבל בפנימיותי אני לבנה ונקיה. היינו שאין חידוש באלפי השנים שנתגדלתי בין הגוים שלמדתי ממעשיהם הרעים, כדכתיב 'ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם', אבל הנפש הישראלית, זרע אברהם יצחק ויעקב, המה טהורים בפנימיותם, ומשתוקקים לחזור למקורם, רק אינם יודעים הדרך לשוב אל הטהרה מפני שהורגלו בגידול הגוים.

... וזהו לחוד שמחבבין את הארץ ואינם רוצים בארץ אחרת רק בארץ אבותינו, ומוסרין נפשם עליה, כידוע דכמה וכמה מתו עבור הארץ, כמו ששמענו בזמן הפרעות של הערבים, וכמה מן בני ישראל שעמדו לנגדם ומתו על ידיהם אמרו קודם יציאת נשמתם בזה הלשון: אין דבר טוב למות בעד ארצינו. ועיין חת"ס בתשובה, שהביא הגמרא דסנהדרין דישראל שנהרג ע"י עכו"ם אפילו היה רשע וגרוע נקרא קדוש, וכל שכן אלו שהערו נפש למות בעד ארצינו, הכי יש ספק שבני עוה"ב המה. והכי לא עדות ברורה הוא, דאע"ג דאיהו לא חזי, אבל נפשם - נפש הישראלית שבקרבם - חזי, ומשתוקקת לחזור למקורה. וכבר אמרו 'כל הדר בא"י דומה שיש לו אלוך', היינו אפילו אינו יודע ומבין לבקש בפיו את אלקים, אבל נפשו בקרבו מרגישה הצורך לזה. ועל זה רמזו בתיבת 'דומה' שאמרו, היינו, אף שלפי הנהגתו אינו כן. ועל כן, כיון שמבקשים את ארץ ישראל, הוי גם כן בכלל 'ובקשו את ה' אלקיהם וגם דוד מלכם' כי זה יביא את זה לכונן מלכות בית דוד ולבנות ביהמ"ק אחר ההודככות ברוב ימים.

ורוח ד' השפוך עליה, זהו האוצר היותר יקר מכל חמדה, זהו החפץ העליון של כל יחיד באומה ושל כל הכלל כולו, זהו הנותן עז ועטרה להויית המשפחה עצמה בצביונה המקודש הישראלי. ע"כ, בבא התור לעבוד לטובת האומה בכללה, אז כשרגא בטיהרא תבטל אהבת המשפחה, לבל תחלל את עז אהבת האומה. היציאה למלחמה לא היתה ע"פ חשבון של הצלחת הפרט, שחשב שכשישוב מן המלחמה יהיה מוצלח ומאושר. לא, הוא צייר בעצמו כאילו התיאש מן החיים הפרטיים, והולך הוא בשמחה ע"מ למות מות גבורים וקדושים במלחמת ד' לרומם קרן לעמו, ע"כ כותב גט כריתות לאשתו ליאש את לבבו בכל האפשרי מקשר משפחה ומהרעיון הפרטי התלוי בו, בהיותו דורך מהלך של רעיון יותר כללי ויותר עליון, מהלך עבודת הקודש של העם כולו".

עין איה שבת ה, סא - "כל היוצא למלחמת ב"ד כותב לאשתו גט כריתות".

האומות, שמטרת הווייתן היא חמרית, והנן מצויירות כעין אגודת שותפים לצרכי קנינים אהובים או נדרשים להן, אצלן תהיה אהבת האומה בכללה רק אז מבוססת, כשתהיה תמיד חוזרת אל הפרטים, אל הטבת מצב המשפחה היחידה שלשם הטבתה התאגדה האומה, כשם שחיות מדבריות הבודדות בטבען מתקבצות לפעמים לרגלי צרה משותפת או למחזה ריח של טרף משותף. ע"כ, אימוץ הזכרת המשפחה ואיגודה לפי מצבן הן, הוא ראוי להיות ממכשירי זריזות הקרב, ע"כ היו הנשים באות במלחמה ומשותפות עם הבעלים.

לא כאלה חלק יעקב, שתכלית מציאות האומה, מצד צורתה, מצד נשמתה ואורח חייה, בשביל קדושתה